

BİR

YUNANISTAN – YAKLAŞIK 4000 SENE ÖNCE

Ben bizzat orada değildim, ama o günlerde olanları çok iyi bilen biriyle tanıştım. Bu öykünün her kelimesinin doğru olduğunu söylediğimde, bana muhtemelen güvenmen gerekecek. Tamam tamam, çoğu doğru. Her şeyin daha akla yakın görünmesi için, bazı boşlukları doldurmuş olabilirim. Evet, çok yalan söylediğimi göreceksin. Ama bu dünyada, güvenebileceğin yegâne insanlar, yalancılarıdır. Güven bana, ben bir yazarım.

Zeus bir bulutun üzerinde oturuyordu.

Bir Yunan tanrısıysan bu tür şeyleri yapabilirsin. Ama SEN deneme. Bulutlara tırmanabilmek için çok uzun bir merdiven bulman gerekir ve merdivenden adımını attığın anda, muhtemelen, bulutun içinden geçip düşersin. Çok pis bir iş olabilir bu; özellikle de o anda altından geçmekte olan biri için.

Ancak babam ve benim gibi özel kişiler bulutların üzerinde süzülebilirdi. Ben bunu nasıl yapabiliyordum? Bekle ve gör.

Nerede kalmıştım? Ah, evet, bulutunun üzerinde oturan Zeus. Kanatları vardı ve görüp görebileceğin en güzel şeylerdi onlar. O kadar güzeldi ki sıradan insanlar –senin ve benim gibi insanlar– onlara bakmaya doyamazdı.¹

Zeus’un yanında karısı Hera oturuyordu ve Hera o kadar güzel değildi, çünkü surat asıyordu. Burnu tırtıl sırtı gibi kırışmıştı ve dudakları karınca bacakları kadar inceydi.

“Tatile gideceğimize söz vermiştin,” diye terslendi Hera.

“Ama tatildeyiz hayatım,” dedi Zeus gülümseyerek. “Işıl ışıl, mavi bir deniz, kilometrelerce uzanan kumsallar.”

“Kumsal insan cesetleriyle kaplı!” diye ciyakladı Hera.

“Ama bir savaş sürüyor, güzelim,” dedi kocası, omuzlarını silkerek. “Tiyatroda küçük oyunlarını izleyen insanlar gibi, biz de oturup seyredebiliriz.”

Hera dudaklarını büzdü. “Bilemem. Beni hiç tiyatroya götürmüyorsun.”

“Bu, gerçek hayat, çok daha eğlenceli,” diye itiraz etti Zeus. “Hatta, oyuna katılabiliriz bile.”

“Çok cimrisin, beni hiç tiyatroya götürmüyorsun. O kadar cimrisin ki kör bir örümcekten ölü bir sinek bile çalabilirsin.”

1 “Aha!” diye bağıryorsun. “Daha geçen hafta açlıktan ölüyordum ve gördüğüm en güzel şey peynirli bir sandviçti! Bir Yunan tanrısından bile daha güzeldi.” Buna söyleyebileceğim tek şey şu: Bu şekilde bağırp durursan öyküme devam edemem. Bunun için itiraz etmeyi bırak da dinle!

“Yalnızca sen acıktığında,” diye mırıldandı Zeus.

Hera bunu duymadı. Zaten duymaması daha iyiydi.

“Şehirler iğrenç,” dedi Hera. “İnsanlar iğrenç. Neden bir yıldırım yollayıp yakmıyorsun, hiç anlamıyorum. İyi bir yangın hepsini temizlerdi.”

“Ah, ateş!” diyerek başını salladı Zeus. “Onların benim ateşime ihtiyaçları yok. İnsanlar kendi ateşlerini yakabiliyor.”

Hera şirret bir ifadeyle ona döndü:

“Peki, onlara ateş denen gücü *kim* verdi?”

“Biliyorum, biliyorum,” diye içini çekti Zeus.

Hera, rahat edebilmek için bulutu yumruklayarak kabarttı.

“Sana bir soru sordum Zeus. Onlara ateşi kim verdi?”

“Kuzenim Prometheus,” dedi Zeus ve gözlerini kapattı. Bunu söylememiş olmayı diledi.

“Evet, kuzenin Teus! Ateşi tanrılardan çaldı ve o küçük sürüngen, kavgacı, *iğrenç* insanlara verdi.”

“Onu cezalandırdım. Benimle uğraşma. Gerçekten cezalandırdım onu...” diye başladı Zeus.

“Ah, onu *cezalandırdın* demek. Onu bir kayaya zincirlettin. Ve İntikamcı, Gazap, her gün kartal kılığına bürünüp geldi ve onun karaciğerini söktü. Nasıl bir ceza bu?” diye terslendi Hera. Bulutta gürleyerek kocaman kıvılcımlar çaktı.

“Her gece karaciğeri yeniden büyüyordu, bu yüzden iki yüz sene boyunca, bu ıstırabı her gün çekmek zorunda kaldı...” diye itiraz etti Zeus. O öfkeli olduğunca bulut daha da karardı.

“Ama ne oldu? Hı?.. Ne oldu?” dedi Hera küçümseyerek. “Kaçmasına izin verdin!”

“Tam olarak *izin* verdiğim söylenemez...”

“Tamam, Herkül’ün onu *kurtarmasına* izin verdin. Aynı şey. Peki, Teus şimdi nerede? Saklanıyor. Zaman ve mekânda yolculuk etti ve her yerde olabilir. Onu bulacağım diye zavallı küçük Gazap’ın kanatları aşındı!”

“*Zavallı mı? Küçük mü?* Bahsettiğin, Olimpos Dağı’nın bu yanındaki en keskin gagalara sahip, kör olası devasa bir kuş. O pençeler bir gergedanın derisini bile parçalayabilir...”

“Benimle tartışma Zeus! Her seferinde kaybediyorsun,” dedi Hera, başını iki yana sallayarak. “Teus ateşi insanlara verdi ve yaptığı yanına kâr kaldı. Tek umudum, Gazap’ın bir gün onu bulması. Hâlâ onu arıyor!”

Zeus dirseğine dayandı.

“Teus’a bir söz verdim, hayatım. Ona meydan okudum. Tek bir gerçek insan kahraman bulursa onu affedeceğimi söyledim!”

Hera hıhladı... Sonra, şehirden yükselen pis kokuyu duyunca, burnu seyirdi.

“Başarısız olacak. Asla bir insan kahraman bulamaz. Daha önce Gazap, Teus’u bulur.”

“Gazap biraz meşgul olacak, hayatım,” dedi Zeus ve bulutun kenarından aşağı, deniz kıyısındaki şehre baktı. “Bir sürü savaşçının Hades’e, Yeraltı Dünyası’na götürülmesi gerekecek. Bu Truva’dan bıktım usandım.”

“Çocuk gibisin,” diye güldü Hera acı acı. “Tulumba gibi güzel bir tatlıdan bile hemen bıkiyorsun.”

“Truva dedim, *tulumba* değil,” diye burnunu çekti Zeus. “Yunanlılar *on senedir* şehri almaya çalışıyor. *Çabuk* yoruldukları da söylenemez! *On sene!*”

Hera yuvarlanıp kocasının yanına yüzüstü uzandı. Tanrılar aşağıya baktılar.

Şehrin içinde, perişan durumdaki Truvalılar sokaklarda zorlukla yürüyorlardı. Bitmek bilmeyen savaş yüzünden zayıflamış, yorulmuşlardı. Gizli tüneller ve saklı kapılar sayesinde, on sene boyunca dayanmalarına yetecek kadar yiyeceği şehre sokmayı başarmışlardı. Tatlı su dolu dipsiz kuyular sonsuza dek yeterdi onlara. Ama halkın morali de, tıpkı giysileri gibi, fena halde yıpranmıştı. Özgürlüğü özlüyorlardı. Şimdi zindanları olmuş bu şehirden kurtulmayı –surların yıkılacağı, karşılarında kesici, biçici, delici bir ölüm bulacakları korkusundan kurtulmayı– özlüyorlardı.

Truva şehrinde sıçan yoktu. Bütün sıçanları uzun zaman önce yemişlerdi.

Şehrin dışında, sıcak kıyıda bin Yunan gemisi çürüyerek yatıyordu. Lime lime olmuş, soluk ve yamalı çadırlar, yumuşak kumların üzerinde esen sıcak rüzgârda çırpınıyordu.

Yıpranmış silahlarını üç bin altı yüzüncü defa parlatmakta olan, kayalara çökmüş askerler, evlerini özlüyorlardı.

“Ee, bu konuda ne yapacaksın kocacığım?” diye sordu Hera.

“Buna bir son vereceğim,” dedi Zeus.

Hera başını salladı:

“Peki, kimin kazanacağını söylememi ister misin?”

Zeus’un omuzları çöktü. “Zaten söyleyeceksin.”

Hera, bir çanak dolusu sütü köşeye kıstırmış kedi gibi, hafifçe gülümsedi:

“Yunanlılar Truva’ya girecek. O acınası Prens Paris’i ve onun iğrenç karısı Helen’i öldürecekler.”

“Ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm,” diye mırıldandı Zeus. Hera, Paris ile Helen’e fena kin besliyordu. On sene önce, tanrıça bir güzellik yarışması düzenlemişti ve kazananı Prens Paris seçecekti. Hera, ona, tüm Asya’ya hükmetme hakkı vaat etti. Savaş Tanrıçası Athena ona, her savaşında zafer; Aşk Tanrıçası Afrodit, dünyadaki en güzel kadını armağan etmeyi vaat etti. Ve herkes, dünyadaki en güzel kadının Spartalı Helen olduğunu biliyordu.

Paris, Afrodit’i birinci ilan etti ve Helen’i kazandı. Hera ise, surat asmayı tercih etti.

“Helen’den nefret ediyorum! Nefret ediyorum, *nefret* ediyorum, NEFRET EDİYORUM!!!” diye haykırdı.

“Demek ondan pek hoşlanmıyorsun, ha?” dedi Zeus gülümseyerek.

“Ondan ne kadar nefret ettiğimi ANLATAMAM sana!” diye çılgılık attı Hera. Bulut titredi ve aşağıdaki Truvalıların tozlu başlarına bir yağmur fırtınası silkeledi. “O, dünyadaki en güzel kadın *değil*. Saçları fazla düz, burnu çok kısa ve kulakları... eh, böyle kulaklara sahip bir kadın için ne diyebilirim ki?”

“Aynı zamanda, Menelaus ile evli elbette,” diye ekledi Zeus, karısının öfkesini kışkırtarak.

“Aaaaah! Evet! Ne vefasız kadın. Zavallı Kral Menelaus ile evlendi, sonra da Truvalı Paris ile kaçtı.” Hera dudaklarını gererek vahşi vahşi sırttı. “Truvalı delikanlı ve Helen! Sebep olduğu sorunlara bir bak,” diye ekledi, elini aşağıdaki manzaraya doğru sallayarak. “Onu Yunanistan’a götürmek üzere gönderilmiş bin gemi ve elli bin asker. Bana sorsan, bırak Truva’da çürüsün. Nasıl koktuğuna bakılırsa şimdiden çürümeye başlamış.”

Zeus burnunu çekti ve başını salladı.

Hera, hızla Zeus’a döndü:

“Ee? Hangi tarafa katılacaksın? *Truva’nın* kazanmasına izin verirsen seni öyle pişman ederim ki Hades’te yaşamayı, insanların öldükten sonra orada çektikleri bütün işkenceleri çekmeyi dilersin.”

Zeus kudretli ellerini kaldırdı:

“Ah, endişelenme karıcığım. Truva *kaybedecek*, çünkü Paris’in şehre yıkım getireceğini söyleyen eski bir lanet var. Eski lanetlere karşı çıkamayız,” dedi.

“Eski lanet, aynı zamanda, Yunan kahraman Aşil’in Truva’da öleceğini söylüyor.” Hera parmağını Truva ovalarındaki Yunan çadırlarına doğru uzattı. “O hâlâ yaşıyor.”²

Zeus yorgun yorgun gözlerini ovaladı. “Evet, yapacak çok iş var. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Gazap’ı yolla,” dedi Hera ona. “Aşil ve Paris ölürken işine yarar. Gazap onları doğrudan Hades’e götürebilir.”

Zeus başını salladı, parmaklarını dudaklarına götürdü ve Truva’nın duvarlarını sarsan bir ıslık çaldı. Islığı Hera’nın kulaklarını çınlattı.

“Bunu yapmak zorunda mısınız?”

“Habercimiz Hermes’i yollamak zorundayım.”

“Tamam. *Sonra* Aşil’in ölümünü ayarlamalısın... ve *sonra* Yunanlıların Truva’ya girip Paris’i öldürmesini sağlamalısın.”

Zeus yavaşça başını salladı:

“Evet, yapmam gereken bu,” diye onayladı.

Hera yanaklarını şişirdi, gururla üfledi ve kumsalda bir kum fırtınası çıkardı, çadırların daha çok lime lime olmasına sebep oldu.

“Püf! Ben olmasam ne yapardın, *gerçekten* bilmiyorum Zeus,” dedi.

² Hera ile Zeus, Aşil’in kampta dolandığını GÖREBİLİYORLARDI, çünkü inanılmaz bir görme yetenekleri vardı. Benim gibi uçabiliyor olsan yerdeki insanlar sana karınca gibi gelir. Fakat tanrıların gözleri dürbün gibiydi. Şaşırtıcı, ama gerçek.